

# Filiera spiritelor

21 februarie 2004

---

*Gili Cârstea*

(aceasta este a doua parte a articolului „Filiera romană,” în care discutăm noile orientări concepute la Conferința Generală pentru ridicarea nivelului spiritual al bisericii)

În finalul buletinului ANN, se face o clarificare foarte interesantă: „Biserica Adventistă mondială a creat, în septembrie 2001, Comitetul internațional pentru educație teologică și pastorală (IBMTE), cu scopul de a oferi călăuzire și a propune standarde pentru educarea profesională a pastorilor, teologilor, evangheliștilor, profesorilor, capelanilor și a altor funcționari denominaționali implicați în formare pastorală sau teologică, sau formare spirituală, în fiecare dintre cele 13 regiuni ale bisericii de pe glob.”

Dacă scopul IBMTE este „formarea spirituală” pentru familia academică adventistă, atunci nu este greu să înțelegem semnificația noii strategii pe care CG o anunță pe situl ei. Dar să ne întoarcem puțin în trecut.

Nu cu mult timp înaintea sesiunii din 1888 de la Minneapolis, sora White trăgea un semnal de alarmă destul de serios. Ea se adresa fraților ei:

“Mulți dintre voi nu pot discerne lucrarea și locul prezenței lui Dumnezeu... Printre cei cu poziții de răspundere există mulți care susțin că... o credință ca a lui Pavel, Petru sau Ioan... este demodată și insuportabilă pentru timpul nostru. Este numită absurdă, mistică și nedemnă de o minte inteligentă” (5T 74,79).

Credința despre care vorbea ea aici este credința lui Hristos, aceea că El nu poate face nimic de la Sine, că Tatăl care locuiește în El face „aceste lucrări ale Lui.” Hristos spunea clar că toată lucrarea Lui se datorează Tatălui care locuiește în El. Această credință era în total acord cu ceea ce spunea Pavel că este taina evlaviei: Hristos în voi, nădejdea slavei. Era în total acord cu tot ce au susținut apostolii, deoarece acesta a fost scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice. Era legământul cel veșnic. Era calea vieții pentru toate ființele inteligente din univers.

Dar frații ei nu au luat în serios această cale și nu au înțeles „locul prezenței lui Dumnezeu.” Faptul că Duhul Sfânt trebuie să fie așezat în spiritul uman a fost mereu considerat a fi panteism. Nu este de mirare că o asemenea credință era

considerată de către conducătorii bisericii de atunci ca fiind „absurdă, mistică și nedemnă de o minte inteligentă.” Această stare de lucruri s-a transmis până în zilele noastre. De o sută de ani îngerul bisericii Laodicea se luptă împotriva intenției și dorinței Duhului Sfânt de a fi lăsat să intre în templul inimii. Dumnezeu a încercat în 1888 să clarifice acest impas, dar la Minneapolis a fost tratat cu dispreț. Satana a avut o mare biruință, reușind să astupe gura care urma să spună deschis bisericii că acesta este ultimul pas care trebuie făcut înainte ca judecata, sau ștergerea păcatelor, „să treacă la cei vii.”

De atunci, „cei cu poziții de răspundere” au disprețuit această credință, și au numit-o mereu „absurdă, mistică și nedemnă de o minte inteligentă.” Acesta a fost principalul motiv pentru care solia adventă și-a pierdut efectul, iar lumea nu a mai avut șansa să vadă pe viu, și să înțeleagă teoretic, „scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice.” Cu trecerea anilor, spiritualitatea poporului nostru a fost în scădere vizibilă, în ciuda eforturilor extraordinare pe care cei cu poziții de răspundere le-au făcut pentru a remedia situația. Au fost încercate diverse metode pe trupul letargic al bisericii, de la persuasiune la autoritarism, de la strategii misionare la puseuri sentimentale, de la terorism spiritual la NLP. Toate acestea și multe altele, fără nici un rezultat. Studiul din 2002 a identificat corect problema, că ridicarea nivelului intelectual nu a produs o creștere a spiritualității bisericii. Ce nu spune acest sondaj este un lucru pe care îl poate constata orice observator cinstit, și anume că acest popor a alunecat destul de serios spre mentalitățile acestei lumi, iar alunecarea continuă în ritm alert.

Așa ne trezim astăzi, alături de lume, că vrem ceva „nou” în viața noastră spirituală, ceva „profund și semnificativ,” după cum spune buletinul ANN. Frații noștri o spun cu destulă artă, dar lumea creștină vorbește deschis. Ei spun că biserica are nevoie de credința mistică a părinților, o experimentare a lui Dumnezeu, o deschidere a sufletului către divinitate. Așa au ajuns ei la „experiențele spirituale” promovate de Loyola. Nici nu se feresc să o spună. Doar că astăzi fenomenul este numit „formare spirituală,” sau „călăuzire spirituală.”

Vă rog să-mi permiteți să fac o scurtă istorie a „călăuzirii spirituale,” deoarece eu cred că originile ei sunt cu mult mai vechi decât se crede astăzi, iar practica nouă propusă bisericii este cu bătaie mult mai lungă.

Primul călăuzitor spiritual a fost Lucifer, iar „călăuziții” au fost colegii lui. El s-a amestecat între sufletele lor și Dumnezeu, un loc absolut interzis. Prin înșelătorii fine și manipulări lingvistice, el i-a făcut să creadă că prezența Duhului Sfânt în ei ar fi un sistem de supraveghere și control, un jug al robiei. Rezultatele sunt cunoscute.

În Eden, deși au fost avertizați să nu se lase „călăuziți” de Șarpele cel Vechi, părinților noștri li s-a părut că dezvoltarea spirituală care li se propune ar deschide domenii vaste de cunoaștere a lui Dumnezeu, un scop nobil pentru orice minte inteligentă. Cunoaștem rezultatele.

Împăratul Saul, în ciuda avertizării Domnului, caută călăuzire la un profet mort, o sfidare nebunească a unui Dumnezeu viu. Știm și aici rezultatele. Ahab, pornit în campanie de evanghelizare (să ia Ramotul înapoi de la sirieni), în loc să întrebe pe Dumnezeul lui Israel, cheamă elita teologică a națiunii. „Călăuzitorii” lui spirituali îi „descoperă” voia cea bună a Domnului de a merge înainte. În fața a 400 de voci în unanimitate, Mica nu are nici o șansă. Cunoașteți rezultatele.

Esența papalității este omul așezat între om și Dumnezeu. Un nesfârșit șir de sclavi care controlează sclavi, pe o scară ierarhică ce nu se oprește nicidecum la scaunul pontifical, cum ar dori unii să creadă. Măreția mișcării protestante a fost această formidabilă descătușare de sub controlul omului, în probleme spirituale. Nimeni nu trebuie să se amestece între om și Creator. Toți au cale liberă direct la Dumnezeu. Preoția personală a fost geniul mișcării protestante.

Ei bine, ce vedem acum? O întoarcere entuziastă și debordantă a protestantismului la principiul fundamental al papalității. Ei redescoperă calea „înapoi la Dumnezeu” prin tehnici de călăuzire omenească. Oameni „sfinți” sunt făcuți călăuzitori de conștiințe pentru oameni păcătoși. Iar nouă, biserica rămășiței, Conferința Generală ne spune că este timpul să redescoperim, alături de celelalte denominațiuni, binefacerile formării spirituale.

Un secol și ceva conducătorii noștri au numit lucrarea Duhului ca fiind misticism, iar acum spun bisericii, indirect, că are nevoie de puțin misticism catolic în experiența ei. Atâta amar de timp au numit credința apostolilor absurdă și nedemnă de o minte inteligentă, iar acum vor să ne întoarcem la nebunia confesionalului odios. Ani de zile teologii noștri s-au luptat să ne convingă că „solia foarte prețioasă” din 1888 nu este deloc solie, până au anihilat toată viața spirituală a poporului nostru, iar acum ne cheamă să gustăm din magia mentorilor iluștri.

Teologii noștri nu au avut încredere în inițiativa Duhului Sfânt de a intra în templul inimii spre a face curățirea necesară pentru nunta Mielului, pe care au numit-o absurdă și mistică. Acum, după ce își recunosc eșecul în a trezi biserica la o spiritualitate mai înaltă, caută soluții în tehnici de manipulare demonice, înfinit mai „absurde, mistice și nedemne de o minte inteligentă.” Călăuzirea spirituală nu este, cum le place unora să creadă, o simplă relație de îndrumare spirituală mentor – ucenic, cu toate că și atât este suficient de grav.

Această tehnică este, în realitate, o interfață pentru conectarea la lumea spiritelor, adevăratele călăuze ale treburilor acestei lumi. Știți cumva ce se recomandă angajaților unor companii comerciale, cum este Amway, spre a avea succes? Eu am citit o carte recomandată angajaților lor. Ceea ce li se cerea să facă nu era altceva decât exerciții spirituale pentru invitarea demonilor. Li se spunea foarte clar că nu vor avea succes fără acești „consilieri” din lumea spirituală. Autorul își povestea experiența, cum a luat legătura cu aceste entități și cum și-a ales mai apoi consilierii. Deși el avea nouă asemenea consilieri, începătorilor le recomanda maxim trei. El spunea că, deseori, aceștia se adună toți în sufrageria lui

și stau de vorbă, uneori despre lucruri care nu privesc afacerea lui. Printre ei se afla Napoleon, Thomas Paine, alături de alte nume ilustre care, în viață, au fost mediumi spiritiști.

Ce se întâmplă în aceste zile este o clară împlinire a profeției: "Protestanții din Statele Unite vor fi primii care se vor întinde peste prăpastie spre a prinde mâna spiritismului..." Nu știu cum v-ați imaginat dumneavoastră această "întindere" peste prăpastie a protestantismului, dar eu am fost destul de confuz. Acum lucrurile încep să se clarifice. Toate denominațiunile protestante au devenit brusc îndrăgostite de tehnicile lui Loyola, și spun răspicat că acesta este viitorul spiritualității lumii. Iar spiritele acestui gen de spiritualitate nu pot fi decât încântate. Ele batjocoresc așteptările naive ale creștinismului, și aplaudă eșecul lor în a obține o experiență spirituală autentică. Acum se oferă ei să suplinească lipsa. Omenirea va avea ceea ce își dorește: trăiri sentimentale și emoționale senzaționale.

Pentru solia îngerului al treilea, aceasta este o capcană mortală. Ea propunea bisericii și lumii o revărsare fără precedent a Duhului Sfânt chiar înaintea revenirii lui Hristos. Spiritele se oferă acum să aducă ele omenirii aceste trăiri spirituale unice. Iar teologii de la curtea împăratului nostru se alătură valului de hipnotizați în căutare disperată după noi experiențe spirituale. Această decizie constituie o deturnare iremediabilă a soliei îngerului al treilea, iar consecința cea mai previzibilă este că această solie nu se va mai putea alătura îngerului din Apocalips 18.

Profeția spune că primii care vor da mâna cu spiritismul vor fi protestanții din America. Aceasta înseamnă oare că protestanții de pe alte continente le vor urma exemplul? Mai interesant pentru noi, pe acest drum vor merge și protestanții din România? Ar fi nerespectuos din partea noastră dacă am întreba pe teologii noștri de la Cernica dacă îmbrățișează și ei "calea" nouă recomandată de colegii și superiorii lor de la Andrews? Am putea spera oare să auzim o voce din partea administrației Uniunii care să ne spună că exercițiile lui Loyola nu sunt o soluție pentru goliciunea laodiceană și că, cel puțin comitetul Uniunii, dezaprobă aceste practici? Până acum, buletinul de la ANN nu a produs în agora adventistă decât o tăcere mormântală. Ar trebui să ascultăm în ea vântul schimbării?

Acest popor a primit instrucțiuni foarte clare despre cum poate avea o experiență spirituală autentică. Hristos nu trimite intermediari care să trateze și să negocieze deschiderea ușii inimii. El personal stă, și încă demult, la ușa inimii iubitei Sale mirese și bate. Inima Lui se zbate între emoție și dezamăgire. Dacă ușa se va deschide, Laodicea va avea parte de părășia autentică a neprihănirii. Nu vor exista trăiri spirituale senzaționale sau exaltări religioase; poate doar o profundă înțelegere a nebuniei firii pământești și un puternic imbold spre îndeplinirea misiunii – prezentarea "mai proeminentă" a caracterului neprihănirii lui Hristos, un Serv al servilor.

Dar adventistul modern, sofisticat și doct, disprețuiește o asemenea experiență. Umilința și pocăința sunt pentru el semne de slăbiciune și ignoranță, cu totul nepotrivite pentru o minte inteligentă. El dorește experiențe spirituale noi, care să-i garanteze aprobarea divină și recunoașterea statutului de popor privilegiat.

Ei bine, pe calea formării spirituale le va avea din plin. Iar curtea disperată pe care ne-o fac alianțele evanghelice, toate premiile pe care instituțiile adventiste le câștigă în semn de omagiu pentru “maturitate,” acreditările pe care școlile noastre le primesc, o dovadă că ne-am conformat cerințelor lumii, toate acestea vorbesc destul de răspicat că Balaurul este foarte mâniat pe rămășița seminței femeii și că nu va accepta să i se audă vocea pe scena internațională.

Înțelegem din buletinul ANN că biserica se îndreaptă tot mai serios către călăuzire spirituală. Ce speră mai marii noștri să obțină? O legătură mai serioasă cu Dumnezeu? Redeșteptarea pe care o tot invită, dar care se dovedește tot mai eluzivă cu trecerea anilor? Poate o aliniere la standardele ecumenice ale acestei lumi? Sau un impact mai mare asupra trupului bisericii, care se dovedește destul de inert în măreția lui numerică? Poate toate acestea la un loc?

Slujitoarea credincioasă a Domnului nostru, Ellen G. White, nu putea fi mai clară și mai convingătoare nici dacă se afla acum printre noi, în focul acestei chestiuni:

“Satana se străduiește permanent să atragă atenția la om în locul lui Dumnezeu. El îi conduce pe oameni să privească la episcopi, la pastori, la profesori de teologie, ca îndrumători ai lor, în loc să cerceteze Scripturile pentru a-și cunoaște datoria. Apoi, stăpânind mințile acestor conducători, el poate influența mulțimile după voia lui” (ML 595 în original).

Cred că ați observat, proiectul este despre controlul mental al intelectualității denominaționale. Vi se pare exagerat, sau că nu se referă la poporul rămășiței? Exact la el se referă – adventismul este ultima citadelă. Priviți istoria sacră.

Ori de câte ori a reușit să controleze mințile comunității academice a poporului lui Dumnezeu, Satana a reușit să ducă poporul în idolatrie. Cazul lui Ahab este cel mai elocvent, mai ales datorită recidivei spectaculoase prin care a nenorocit pe Israel. Deși a avut o demonstrație categorică a faptului că cei 850 de preoți au dus poporul la picioarele lui Baal, Ahab nu învață nimic de aici. Dar de data aceasta, experiența a fost fatală. Nu a mai apucat să poruncească decapitarea celor 400 de oameni care îl înșelau în numele lui Dumnezeu. Iar noi, cei de astăzi, nu învățăm nimic din această tragedie. La fel s-a întâmplat și în vremea lui Hristos, cu același succes. Credeți că nu se va repeta? Rugați-vă pentru administratorii noștri.

Ce speră prințul acestei lumi să obțină prin noua clasă de călăuzitori spirituali? Nimic mai puțin decât manipularea mulțimilor “după voia lui.” Care este voia lui? Evident, ceea ce ne-a arătat în câmpia Dura, un chip de aur impus

prin cuptorul de foc. O lume la picioarele lui, fără dizidențe. Un secol de aur, prosper și religios pentru scumpa lui familie omenească.

Aceasta este glorioasa strategie, acesta este noul drum schițat la CG pentru viitorul bisericii, și definit ca având trei dimensiuni principale: calitatea vieții, unitate, creștere? Unde este proiectul strategic al vestirii soliei îngerului al treilea? Cine va da lumii ultima avertizare că Babilonul a ajuns o locuință pentru orice pasăre necurată și urâtă?

Evenimentele ultimelor câteva luni spun cât se poate de lămurit că biserica a pășit pe terenul fermecat al lui Satana. Avertizarea a fost făcută, și este cât se poate de serioasă:

“Dacă nu se vor trezi la sensul datoriei lor, ei nu vor recunoaște lucrarea lui Dumnezeu atunci când va răsună marea strigare a îngerului al treilea. Când va apare lumina care va lumina tot pământul, în loc să vină în ajutorul Domnului, ei vor încerca să limiteze lucrarea Sa, spre a se potrivi cu ideile lor înguste. Dați-mi voie să vă spun că Domnul va lucra în această ultimă lucrare într-un mod foarte deosebit de ordinea firească a lucrurilor, și pe o cale contrară oricăror planuri omenești... Lucrătorii vor fi surprinși de metodele simple pe care le va folosi El ca să-Și încheie și să-Și desăvârșească lucrarea neprihănirii Sale” (TM 300, 1 octombrie 1885).

Dumnezeu să păzească pe administratorii noștri, în această oră încărcată de pericole și responsabilități majore. Ei se sprijină încă pe brațul necredincios al unor consilieri netrebnici, iar poporul nostru, ca pe vremea Samariei lui Ioram, este decimat și adus la picioarele lui Baal, înhămat la ridicarea chipului de aur al vremii sfârșitului

Ar fi ultima rușine planetară ca și astăzi, raportul ceresc să înregistreze, în dreptul rămășiței, remarca din 1888: “Nedemni de încredere când sunt în joc interese majore.”

\*\*\*